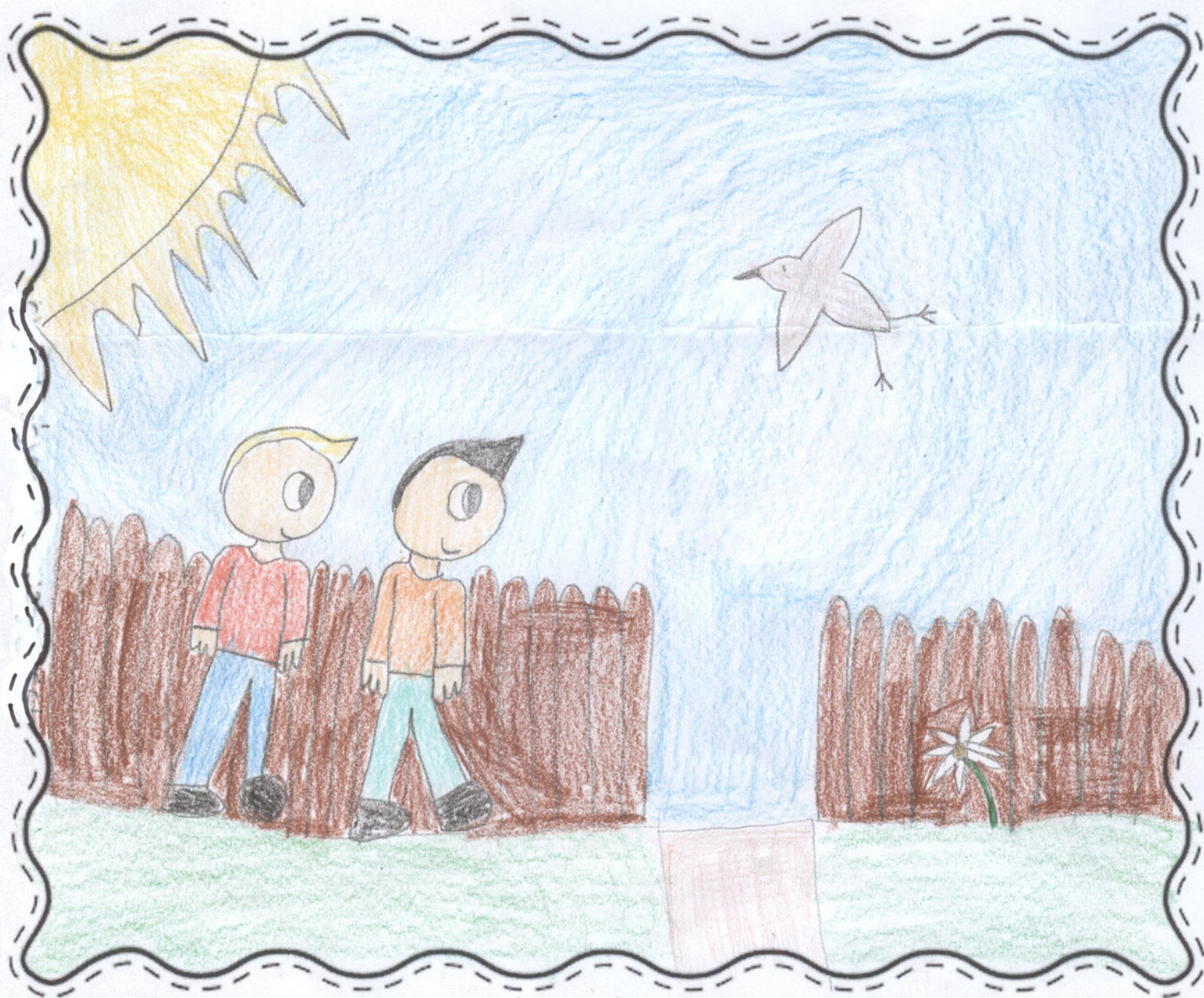

TRATINČICA

1. Negdje na selu, blizu ruba ceste stajala je kuća. Ispred kuće je bio vrtić sa cvijećem, ograđen obojenom ogradom, a odmah kraj ograde, ali vani uz jarak, rasla je mala tratinčica usred bujne zelene trave.

2. Jednog je jutra sasvim procvjetala — rastvorila je svoje nježne sjajnobijele latice što su kao zrake okruživale malo žuto sunce u sredini. Nije joj bilo ni na kraj pameti da je nitko i ne gleda ondje u travi i da je malen, neznan cvijetak. Naprotiv, bila je sretna, okrenula se suncu, gledala uvis i slušala ševu kako klikće u zraku. S divljenjem je gledala sretnu pticu koja zna pjevati i letjeti.

3. Iza ograde, u vrtu, šepurilo se veliko, otmjeno cvijeće: što je manje mirisalo, to je više dizalo glavu. Božuri se naduli da budu veći od ruža, ali vanjska veličina malo vrijedi! Tulipani se zaodjenuli u ponajljepše boje, a toga su bili i svjesni, pa se držali uspravno kao štapovi, samo da se što bolje vide.

4. Veliki cvjetovi nisu obraćali pažnju na malu tratinčicu vani, iza ograde, ali je ona gledala u njih i govorila u sebi: »Kako su bogati i krasni! K njima sigurno slijeće ona divna ptičica da ih posjeti! Hvala Bogu što sam blizu te mogu gledati svu tu krasotu!«

5. Tek što je to u sebi rekla, začu se »ćiiip« i doletje ševa, ali ne onamo božurima i tulipanima, nego maloj tratinčici u zelenoj travi koju obuzme silna radost. Žuta sredina cvijeta izgledala je kao zlato, a male latice sjale su poput srebra. Ptičica je poskakivala oko nje i žuborila:

Kako je ovdje mekana trava, kako je lijep maleni cvijetak.

Zlatno mu srdašce u sredini, a srebrom mu protkan haljetak.

6. Kako je bila sretna mala tratinčica! Ptica ju je poljubila kljunom, pjevala joj i opet uzletjela u modre visine. Četvrt sata je prošlo dok se cvijetak pribrao od silnog zanosa. Sramežljivo, ali ipak u dubini srca radosna, tratinčica pogleda prema cvijeću u vrtu... Ono je vidjelo kakvu je čast i sreću doživjela, pa je moglo razumjeti njezinu radost. Ali tulipani se još i više ukočili, a lica im se nekako ušiljila i pocrvenjela od ljutnje. Bucmasti božuri još se više naduli.

7. Upravo tada uđe u vrt djevojka s velikim nožem, oštrim i sjajnim.

Prišla je tulipanima i počela ih rezati jednoga za drugim. »Oh!«

uzdahne mala tratinčica. »Pa to je grozno, gotovo je s njima!«

Djevojka je odnijela tulipane, a tratinčici je bilo drago što stoji vani u travi i što je malen, neznatan cvijetak.

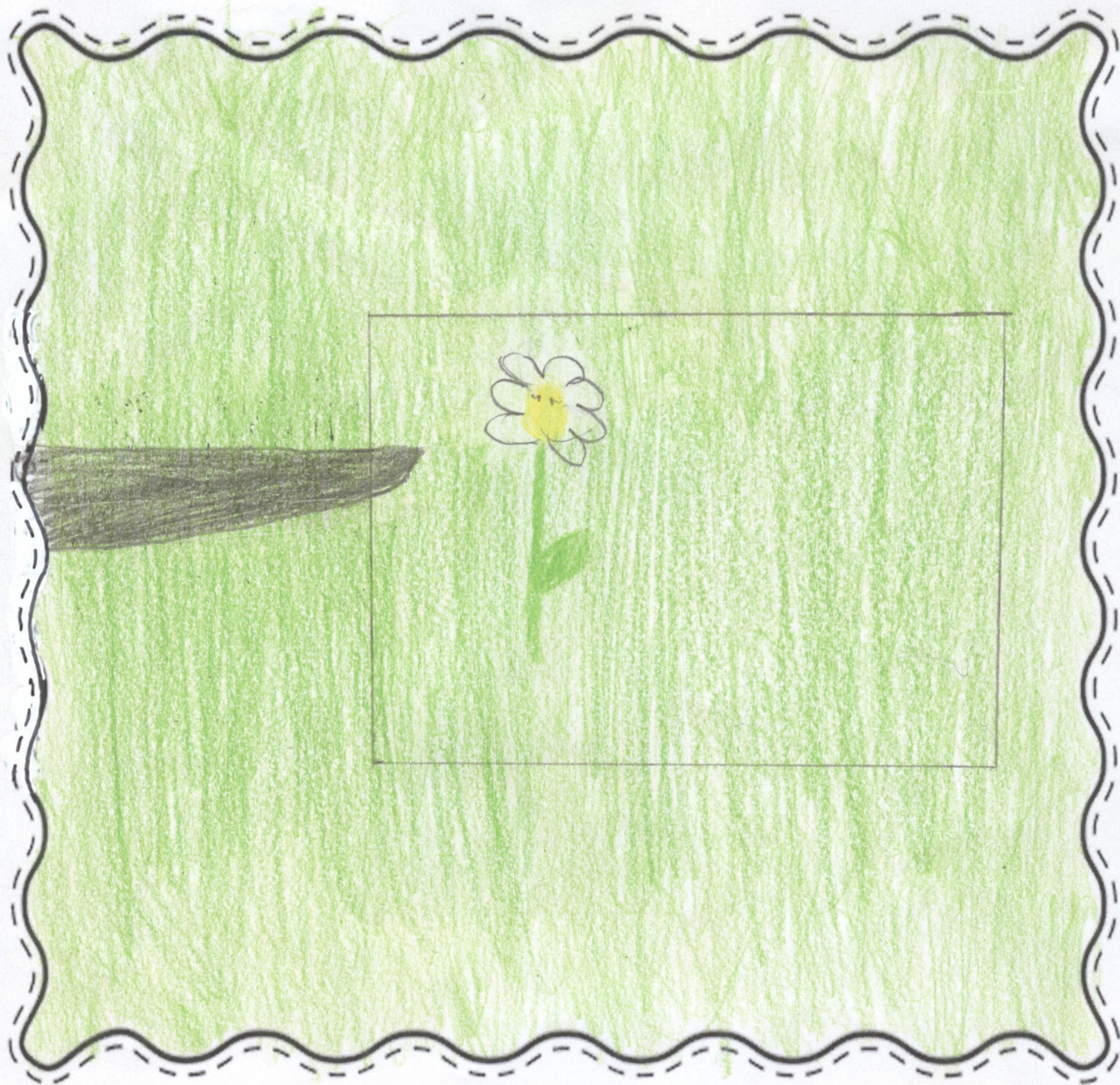
8. Osjećala je veliku zahvalnost, a kad je sunce zašlo, sklopi svoje latice, zaspala i svu noć snivaše o suncu i o ptičici.

9. Sljedećeg jutra kad je sunce granulo i kad je sretni cvijetak opet ispružio bijele latice prema svjetlu, začuje ševu. Ali pjesma koju ju je ptica pjevala bila je puna tuge i žalosti. Uхватili su je, pa je u kavezu, kraj otvorenog prozora, tužno pjevala o izgubljenoj slobodi. Mala joj je tratinčica željela pomoći, ali nije mogla ništa učiniti.

10. Iz kuće su zatim izašla dva dječaka, a jednome od njih u ruci je bio nož. Približili su se maloj tratinčici. „Ovdje možemo iskopati lijep busen za ševu!“ reče jedan od dječaka i krene oko tratinčice rezati četverokut, tako da je cvijetak ostao u sredini.

11. Tako je cvijetak busenom trave dospio u kavez sa ševom.
Jadna ptica tugovala je za izgubljenom slobodom i udarala krilima
o žice na krletki. Mala tratinčica nije mogla ni riječ utjehe
prozboriti, iako je baš od srca željela. Tako je prošlo cijelo
prijepodne.

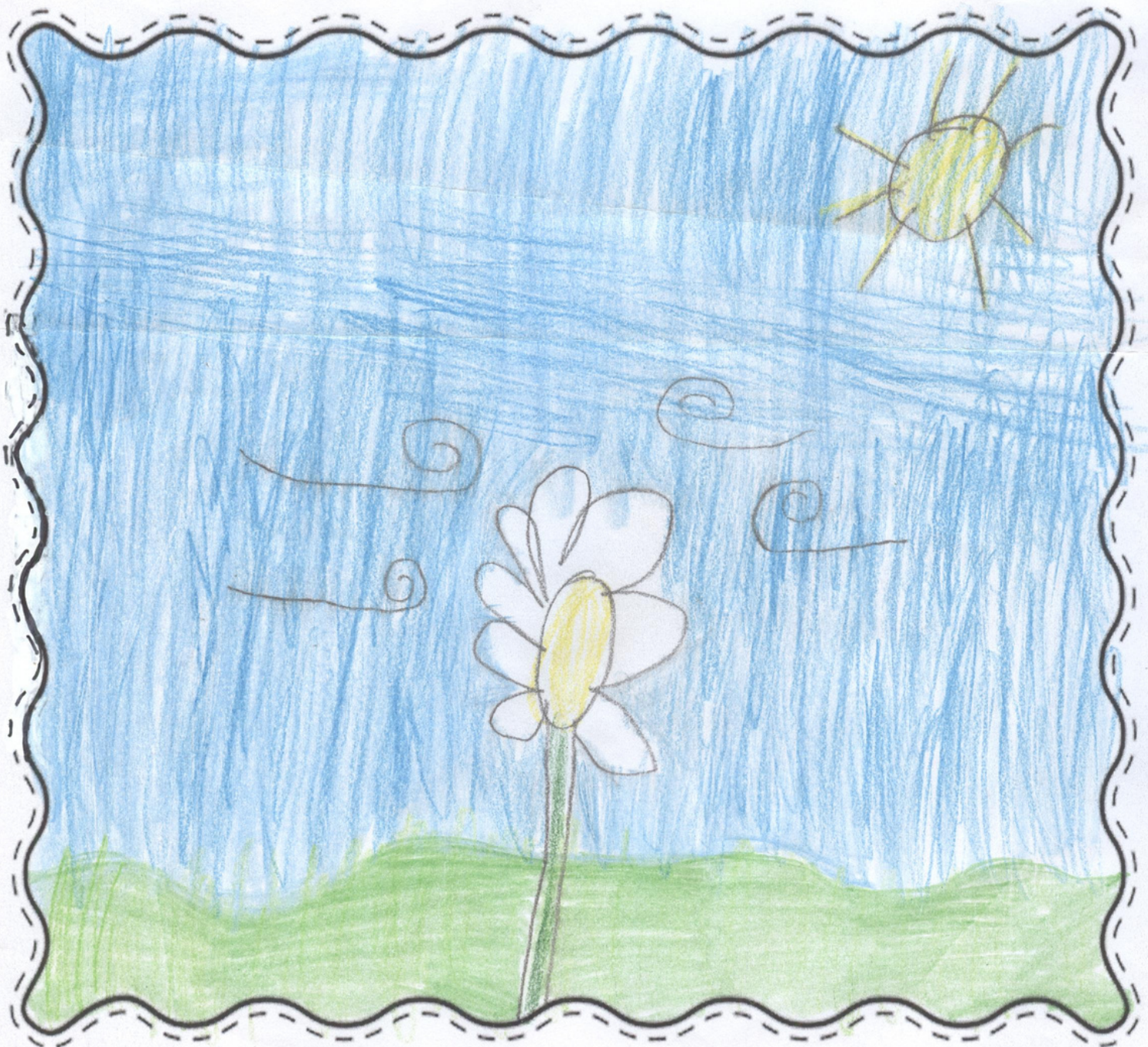

12. „Vode nema!“ reče ševa. — Svi su otišli, a nisu mi ostavili ni kapi vode! Grlo mi je suho, u meni i vatra, i led, a zrak je težak. Uginut ću pored toplog sunca, kraj svježeg zelenila, sred sve te Božje krasote! Spustila je mali kljun u hladni busen trave, da se barem malo osvježi.

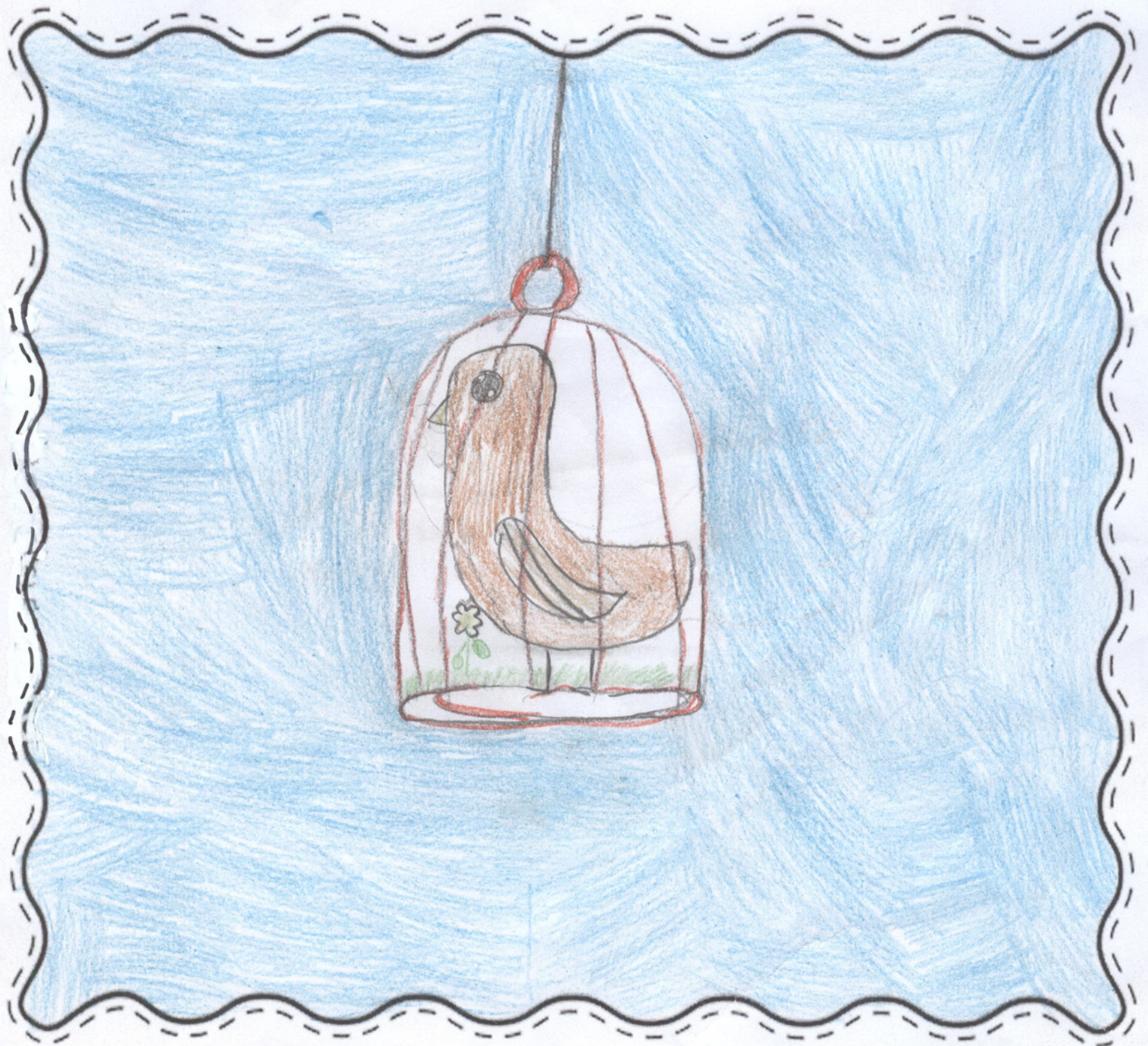
13. „Ptica pogleda tratinčicu, pa joj kimnu, dotakne je kljunom i reče: „I ti ćeš ovdje uvenuti, siroti mali cvijete!“

Kad bih je mogla nekako utješiti!« pomisli tratinčica, ali nije mogla pomaknuti ni jednu laticu. A miris koji je strujao iz tankih latica bo je jači nego ikad prije. Primijeti to i ševa pa je u svojoj mucu trgala zelene travke, a cvijetak nije ni taknula.

14. Već se i večer spustila, a nitko jadnoj ptici nije donio vode.

Ševa je pružila lijepa krila pa ih još jednom grčevito skupila, glavica joj je klonula do cvijeta, srce joj se ugasilo od tuge. Sada ni cvijet nije mogao, kao sinoć, skupiti svoje latice i zaspati, nego je tužno oborio glavu k zemlji.

15. Tek ujutro su došli dječaci, pa kad su vidjeli da je ptica uginula, gorko su zaplakali. Iskopali su ptici grob i ukrasili ga cvjetnim laticama. Uginulu ševu stavili su u krasnu, crvenu kutiju: neka bude kraljevski pokopana, uboga ptica! Dok je živjela i pjevala, nisu na nju mislili: zatvorili su je u kavez i pustili da uquine od žeđi, a sad je slave i oplakuju.

16. A busen s malom tratinčicom bacili su na prašjavu cestu: nitko nije ni pomislio na malu tratinčicu, koja je jedina s ptičicom bol болоvala i toliko joj željela pomoći.

